

Arrest

nr. 53 824 van 23 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 september 2010 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WILLEMS, die loco advocaat E. TRIAU verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. VAN HELMONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 29 juli 2005. Hij vroeg diezelfde dag asiel aan bij de Belgische overheden. Op 1 september 2005 werd zijn asielaanvraag ontvankelijk verklaard. Bij beslissing van 13 december 2005 weigerde het Commissariaat- Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna : CGVS) aan verzoeker evenwel de hoedanigheid van vluchteling.

1.2. Op 13 maart 2006 diende verzoeker voor de tweede maal een asielaanvraag in. Op 31 maart 2006 werd hem een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring (bijlage 13quater) betekend.

1.3. Verzoeker vroeg voor de derde keer asiel aan op 21 juni 2006. Op 27 juni 2006 werd hem een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring (bijlage 13quater) betekend.

1.4. Op 16 juni 2009 diende verzoeker voor de vierde maal een asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd op 13 juli 2009 aan het CGVS overgemaakt. Op 8 september 2009 weigerde het CGVS aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 8 oktober 2009 diende verzoeker tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Bij arrest nr. 35 159 van 30 november 2009 weigerde ook de RVV aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep tot nietigverklaring dat verzoeker tegen dit arrest indiende bij de Raad van State werd bij arrest nr. 5227 van 28 januari 2010 niet toelaatbaar verklaard.

1.5. Op 15 december 2009 richtten de Zwitserse autoriteiten, in toepassing van artikel 16.1.C Dublin II Verordening, een terugnameverzoek aan België. België verklaarde zich, in toepassing van artikel 16.1.e Dublin II Verordening, akkoord met de terugname van verzoeker op 28 november 2009. Op 4 juni 2010 vroeg Zwitserland, in toepassing van art. 20.2 Dublin II Verordening, om uitstel van de overdracht.

1.6. Op 7 september 2010 diende verzoeker voor de vijfde maal een asielaanvraag in. Op 21 september 2010 werd hem een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater) betekend. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering als volgt luidt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten (...)

geboren te (...), op (in) 25.01.1984

en van nationaliteit te zijn : Irak

die een asielaanvraag heeft ingediend op 07.09.2010 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 29.07.2005 een eerste asielaanvraag indiende die op 14.12.2005 werd afgesloten met een beslissing 'niet erkend' vanwege het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS); overwegende dat de betrokkene op 13.03.2006 een tweede asielaanvraag indiende en er voor de betrokkene een beslissing 'weigering in behandeling te nemen' vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ); overwegende dat de betrokkene op 21.06.2006 een derde asielaanvraag indiende en er voor de betrokkene een beslissing 'weigering in behandeling te nemen' vanwege DVZ; overwegende dat de betrokkene op 16.06.2009 een vierde asielaanvraag indiende die op 02.12.2009 werd afgesloten met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' vanwege de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV); overwegende dat de betrokkene op 07.09.2010 een vijfde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet is teruggekeerd naar zijn land van verblijf; overwegende dat de betrokkene; overwegende dat de betrokkene verklaart dat zijn problemen nog steeds geldig zijn in zijn land van herkomst waarbij dient opgemerkt te worden dat dit louter een verklaring is die de betrokkene aan de hand van geen enkel bewijsstuk kan staven; overwegende dat de betrokkene verklaart dat er een arrestatiebevel tegen hem is uitgevaardigd waarbij dient opgemerkt te worden dat de betrokkene deze verklaring niet kan staven met een bewijsstuk; overwegende dat de betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure; overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de Koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 5 (vijf) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van het redelijkheidsbeginsel. Daarnaast lijkt verzoeker in diens toelichting bij zijn *'ernstig en moeilijk te herstellen nadeel'* een nieuwe asielbeoordeling te willen bekomen door middel van een uiteenzetting rond artikel 48/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

3.2. Verzoeker licht zijn enig middel als volgt toe: *"Eerste middel: Ernstig onherstelbaar nadeel voor verzoeker bij gedwongen terugkeer. Verzoeker heeft in het feitenrelaas duidelijk aangetoond onder welke omstandigheden hij zijn vaderland heeft dienen te verlaten. Verzoeker heeft met andere woorden een gerechtigde vrees om terug te keren naar zijn thuisland. Deze vrees is manifest en begrijpelijk. Men dient enkel maar de actuele nieuwsberichten over de situatie in de streek van verzoeker na te lezen om te weten wat een kruisvat het daar is. De strijd tussen de verschillende godsdiensten, de groeperingen en diens meer laait hoog op in een gebied waar er bovendien willekeur en rechteloosheid heerst. Ook de aanpak van de overheid van personen waarvan enkel al maar wordt vermoed dat zij tegenstanders zijn van het regime is algemeen gekend en zeer in strijd met de fundamentele rechten van de mens. Gerechtelijke procedures waarbij de rechten van de verdediging in het geheel afwezig zijn, willekeurige veroordeling op basis van zeer algemene vermoedens, represailles voor dikwijls onterecht vermeende politieke activiteiten zijn schering en inslag. Verhoren waarbij allerhande folterpraktijken worden gebruikt, straffen als afhakken van de handen, zweepslagen, steniging en nog meer ongeoorloofde praktijken blijven heersen. De feiten die door verzoeker aan de hand van zijn vraag worden aangevoerd verbinden zich bij de Conventie van Genève in zoverre dat verzoeker voor zijn leven vreest; Artikel 48/3, §1 van de Wet van 15 december 1980 stelt: "De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."*

In huidige aangelegenheid was deze bepaling zeker van toepassing, doch om geheel onbegrijpelijke redenen werd er anders over geoordeeld. Niettemin is aan alle voorwaarden voldaan. 1. Ernstige vrees voor daden van vervolging. Verzoeker kan daadwerkelijk niet terugkeren naar zijn vaderland op grond van ernstige vrees voor daden van vervolging. Dit blijkt duidelijk uit het feitenrelaas hoger. Artikel 48/3, voornoemd, geeft onder meer en niet limitatief, voorbeelden aan welke vormen deze daden van vervolging kunnen aannemen. Uit het feitenrelaas blijkt duidelijk dat verzoeker zich aan enkele van deze vormen kan verwachten. Verzoeker is dan ook van oordeel dat zijn veiligheid op geen enkele wijze kan verzekerd worden bij een gedwongen terugkeer. 2. Omwille van ras, religie, nationaliteit, behorend tot een sociale groep of politieke overtuiging. Het mag uit het feitenrelaas duidelijk zijn dat ook aan deze voorwaarde is voldaan. 3. Niet kunnen inroepen van de bescherming van het land van herkomst. Verzoeker is precies het land moeten ontvluchten omwille van bedreiging door een terroristische beweging; Gevonden worden door deze beweging zou met zich meegebracht hebben dat verzoeker wederom onderworpen zou worden aan een onmenselijke behandeling. 4. Persoonlijke vervolgingsvrees. Het staat vast dat indien verzoeker naar Irak zou moeten terugkeren hij, in het beste geval, onmiddellijk zal opgepakt worden en gevangen gehouden zal worden, zonder enige vorm van proces. De bijhorende martelpraktijken zijn algemeen gekend (verzoeker was er overigens al eens aan onderhevig). Het is dus zeker niet zo dat verzoeker een algemene situatie inroept om zijn veiligheidsvrees te onderbouwen, doch juist wel het concrete gevaar voor persoonlijke vervolging. Uit bovenstaande blijkt dus dat het gedwongen laten terugkeren van verzoeker naar zijn vaderland een duidelijk, ernstig, en onmogelijk te herstellen nadeel inhoudt.

Tweede Middel: schending van het redelijkheidsbeginsel. Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid te worden genomen. Uit bovenstaande is al gebleken dat de thans bestreden beslissing een enorm ernstig en onherstelbaar nadeel met zich meebrengt voor verzoeker. Nu is het zo dat iedere beslissing van een overheid in alle redelijkheid dient te worden genomen. De maatregel mag bijgevolg niet disproportioneel zijn ten opzichte van het nagestreefde doel. In onderhavig geval is er duidelijk sprake van enige disproportionaliteit. Een zeer rigide houding zal enkel met zich meebrengen dat indien verzoeker terug naar zijn geboorteland moet, hij met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid zal onderworpen worden aan mishandelingen, foltering, oneerlijk proces en diens meer."

3.3. Waar verzoeker naast de bestreden beslissing, met name de bijlage 13quater van 21 september 2010, ook de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 8 september 2009 minstens 'lijkt' te willen aanvechten, dient er op gewezen te worden dat, overeenkomstig artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, tegen deze beslissing geen annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mogelijk is, doch enkel een beroep met volle rechtsmacht.

3.4. Verzoeker heeft echter reeds een beroep met volle rechtsmacht ingediend tegen deze beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 8 september 2009. Bij arrest nr. 35.159 van 30 november 2009 weigerde ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

3.5. Daarnaast is het, gelet op bovenstaand feitenrelaas, duidelijk dat de Belgische asielinstanties zich reeds meerdere malen, in uitgebreide onderzoeken, hebben gebogen over de vraag of verzoeker, op basis van diens bijgebrachte stukken en diens eigen asielrelaas, bescherming onder de vorm van een erkenning als vluchteling of door toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus kon verkrijgen. Sinds verzoekers binnenkomst in het Rijk op 29 juli 2005 hebben de Belgische asielinstanties immers reeds vijfmaal verzoekers asielaanvraag negatief beantwoord. Bij arrest nr. 35 159 van 30 november 2009 weigerde ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in beroep, aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep tot nietigverklaring dat verzoeker tegen dit arrest dan weer indiende bij de Raad van State werd bij arrest nr. 5227 van 28 januari 2010 niet toelaatbaar verklaard. Zodoende is verzoekers recht op asiel en subsidiaire bescherming uitgebreid onderzocht en kwam verzoeker door middel van het voornoemd arrest van de Raad van State definitief tot het einde van diens proceduremogelijkheden ter zake. Gelet op het feit dat er geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet voorhanden zijn, is er dan ook geen enkele wettige reden om de asielbeoordeling van verzoeker nogmaals te herbekijken.

3.6. Aangaande de vermeende schending van het redelijkheidsbeginsel dient er op gewezen te worden dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, het redelijkheidsbeginsel slechts schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter zodoende toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

3.7. Verzoeker toont in zijn verzoekschrift niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van zijn vijfde asielaanvraag op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat de vijfde asielaanvraag niet in overweging kon worden genomen. Verzoekers blote beweringen over het onderworpen worden aan mishandelingen, folteringen en een oneerlijk proces kunnen geen aanleiding geven tot een nietigverklaring van de voorliggende bestreden beslissing. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris, namelijk dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aanbrengt, niet correct zijn noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt kennelijk onredelijk zijn. Het bestuur motiveert terecht dat verzoeker zijn verklaringen niet staft noch bewijst en dat hij geen nieuwe gegevens naar voor bracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Zij verwoordt het als volgt: *"(...) deze verklaring niet kan staven met een bewijsstuk; overwegende dat de betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure; overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen."* Er dient vastgesteld te worden dat de motieven van de bestreden beslissing niet worden tegengesproken door de stukken uit het administratief dossier en dat zij de genomen beslissing schragen. Van een wanverhouding tussen de feiten en de opgegeven motivering enerzijds én het dispositief van de bestreden beslissing anderzijds is in casu dan ook geen sprake. Verzoeker maakt een schending van het redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk.

In zoverre het middel gericht zou zijn tegen de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, is het onontvankelijk. Waar het middel gericht is tegen de bijlage 13quater van 21 september 2010, is het ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend en tien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC